

jo ganske ligegyldigt, fra hvilken offentlig Kasse Hjælpen til de trængende ydes, og naar det ærede Medlem foreslaar, at Hjælpen af Statskassen skal ydes til enhver ubemidlet, der maa paaregne Fattigvæsenet, forekommer det mig, at han kommer i langt betænkeligere Nærhed af et Brud med Grundloven, end efter det foreliggende Forslag. Men jeg skal ikke lægge videre Vægt derpaa; jeg tror ikke, det er paa slige formelle Betragtninger, man kan bygge nogen væsentlig Modstand mod den foreliggende Opgaves Løsning.

Hvad i øvrigt Realiteten af Udvalgskommittens Forslag angaar, skønner jeg ikke, det er nødvendigt at komme ind paa en dybere Forhandling. Det forekommer mig, at de Indvendinger, der ere fremførte derimod, ikke ere saa væsentlige, at der fra vor Side, som holder paa Forslaget, er nogen Nødvendighed for lange Smødegaaelser. Naar man er saa ængstelig for, at der ikke gives vedkommende trængende nogen Ret, som de kunne bygge paa, synes dette mig saa meget behøveligere, som man fra den Side, hvor man ytrer denne Uengselighed og er saa bange for, at de kommunale Værdigheder, altsaa ogsaa Sogneraadene paa Landet, skulle stille sig saaledes, at det, vi her ønske gennemført for de trængende, bliver uden nogen væsentlig Betydning, selv komme med et Forslag, hvorefter Afgørelsen til hvende og sidst lægges i Hænderne paa Indenrigsministeren. Jeg vil ikke nægte, at jeg har mere Tillid til Sogneraadene i Almindelighed, til, at de ville vide at ramme det rigtige og at behandle de trængende human og hensynfuldt, end jeg har Tillid til en Ordning, som lægger den endelige og afgørende Sidsfyldelse i Hænderne paa de øverste Statsmyndigheder. Men denne Side af Sagen skal jeg dog ikke her komme dybere ind paa. Jeg har kun taget Ordet for at imødegaa den Frygt, som er kommen frem i Retning af, at Grundloven skulde krænktes ved Fler-tallets Forslag. Jeg paastaar, at der i ingen Henseende kan rejses begrundet Tvivl om, at Forslaget er i god Samklang med hele den grundlovmæssige Ordning, og at særlig Grundlovens § 30 om Valgretten ikke er til Hinder for, at vi under visse Betingelser hde trængende den Hjælp, de behøve, idet vi tillige fastslaa, at denne Hjælp ikke skal have almindelig Fattighjælps Virkninger, hverken i andre Retninger eller i Henseende til Valgretten.

Berg: Jeg vil tillade mig nogle Bemærkninger til de Endringsforslag, der ere stillede til Kapitel VI. om Udgifter i Anled-

ning af særlige Trangstilsælde, og jeg møder der da først de Endringsforslag, der ere stillede til § 61. Ja, jeg skal bemærke, at jeg gaar ikke særlig ind paa de Forslag, der ere stillede af det ærede Højremindretal under Nr. 17—52; jeg skal kun udtale, at disse Endringer og den Mening, Lovforslaget vil faa efter disse Endringer, fremtræder for mig klar, logisk og tydelig, men jeg er ikke enig med det ærede Mindretal i det Resultat, det kommer til. Jeg ønskede Lovforslaget omformet anderledes. Der er Punkter deri, som jeg betragter som absolute Forbedringer fra Ministeriets Forslag, men jeg antager, at ved denne Behandling er det det mest aktuelle at holde sig til, hvad Flertallet foresætter, for mulig ved Hentydninger og Hensstillinger at faa dette enten klarere udtrykt eller forandret til 3dje Behandling. § 61 taler om døvstumme, blinde og idiotiske Børn, men Endringsforslaget under Nr. 46 af Flertallet taler ganske vist ogsaa om Børns Underhold og Opdragelse, men taler ogsaa om Børn udover Mindreaarigheden, men det Sprog kender jeg ikke. Ved Børn forstaaar Fattigloven: Børn indtil 18 Aar. Men det ærede Flertal vil have Paragraffen opfattet, som om det ogsaa var Børn ud over Mindreaarigheden, og det tror jeg er selvmodsigende. Dernæst kommer jeg ved Ordene „udover Mindreaarigheden“ til at tænke paa noget andet. Det forekommer mig, at Flertallet etablerer en fra § 3 forfælselig Regel her, med Hensyn til hvilken jeg dog vil henstille, om det er rigtigt eller ej. § 3 siger som en Hovedregel — Flertallet har ladet den staa uforandret — for Forsørgelse: „Forældre og hver især af dem ere forpligtede til at forsørge deres ægte Børn indtil deres 18de Aar, for Døtrenes Vedkommende dog kun, for saavidt de ikke forinden ere indtraadte i Ægteskabet.“ Det er altsaa Hovedreglen i Lovten: Forældres Forsørgelsespligt for Børnene, Alderen bestemt til 18 Aar. Her fastslaaar det ærede Flertal, at Forældrenes Pligt til at forsørge deres Børn, naar de ere døvstumme, blinde, idiotiske eller sindssvage, skal gaa ud over det 18de Aar. Det er, forekommer det mig, i Realiteten en farlig Selvmodsigelse. Tro de ærede Herrer ikke, at den Familie, der har haft den sorgelige Stæbne blot at faa et Barn af sin Flot som døvstumt, blindt, idiotisk eller sindssvagt, aandsvagt eller ligefrem vanvittigt, som man talder det, har en saa betydelig moralisk Byrde at bære, en Sprog saa godt som Livet igjennem, og mener man da, at det er berettiget, at saadanne Forældre paalægges større pekuniær Forpligtelse lige overfor deres Børn, end den Familie, der kan glæde sig